

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 22Csp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125200542
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Greguš, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2025:2125200542.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudcom JUDr. Jozefom Gregušom, PhD., LL.M., v spore žalobcu: Slovak Telecom, a.s., IČO: 35 763 469, so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, v zast.: KC LEGAL, s.r.o., IČO: 50 057 456, so sídlom Pri Hrubej lúke 3634/1, 841 02 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar.: XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 908,65 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 908,65 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,00 % ročne zo sumy 908,65 EUR od 19.01.2024 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100,00 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Trnava dňa 22.01.2025 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 908,65 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,00 % ročne zo sumy 908,65 EUR od 19.01.2024 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 05.08.2016 uzavretá zmluva o poskytovaní verejných služieb na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá a aktivovaná SIM karta s prideleným telefónnym číslom a v ktorej si žalovaný dojednal poskytovanie tam uvedených služieb (ďalej len: „zmluva“). Medzi žalobcom a žalovaným bol dňa 09.05.2017 uzavretý dodatok k zmluve, v ktorom si žalovaný dojednal nájom koncových zariadení Magio Box bez HDD pre koncové zariadenie platného v čase uzavretia dodatku. Medzi žalobcom a žalovaným bol dňa 17.03.2022 uzavretý dodatok k zmluve, v ktorom si žalovaný dojednal poskytovanie balíka služieb Magio Televízia XL, OptiKNET MAX s dobou viazanosti 24 mesiacov za zmluvne dohodnutý mesačný poplatok počas 1. až 24. mesiaca v sume 46,19 Eur s DPH mesačne so zľavou „Balíčková zľava“ počas 1. až 24. mesiaca v sume 9,01 Eur s DPH mesačne, pokračovanie nájmu dvoch kusov koncových zariadení Magio Box bez HDD na dobu neurčitú za nájomné v sume 1,94 Eur s DPH mesačne a pokračovanie nájmu koncového zariadenia HAG/ONT na dobu neurčitú za nájomné v sume 0,00 Eur s DPH mesačne podľa cenníka pre koncové zariadenia platného v čase uzavretia dodatku. V rámci programu služby Magio Televízia XL si žalovaný dojednal poskytovanie doplnkovej služby Spustenie od začiatku a archív Premium s dobou viazanosti 24 mesiacov za zľavnený mesačný poplatok počas doby viazanosti v sume 3,99 Eur s DPH mesačne a kúpu koncového zariadenia Philips 55PUS7906/12 AG na splátky za zľavnenú kúpnu cenu v sume 441 Eur s DPH rozdelenú na akontáciu v sume 9 Eur s DPH a 24 mesačných splátok v sume 18 Eur s DPH mesačne so zľavou v sume 328 Eur s DPH z plnej kúpnej ceny v sume 769 Eur s DPH (ďalej len „Dodatok č. 2“). Žalobca sa v zmluve a v dodatku zaviazal riadne a včas dodávať žalovanému dojednané služby. Žalovaný sa v zmluve a v dodatku zaviazal riadne a včas platiť cenu za poskytnuté služby.

3. Žalobca riadne a včas dodával žalovanému dojednané služby podľa zmluvy a dodatku. Za poskytnuté služby žalobca vystavil nasledovné nižšie uvedené faktúry, ktoré žalovaný do dnešného dňa neuhradil (ďalej len: „faktúry“):

- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XX,XX EUR;
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XX,XX EUR;
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XX,XX EUR;
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XX,XX EUR;
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XX,XX EUR;
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XX,XX EUR.
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XXX,XX EUR;
- faktúra č.: XXXXXXXXXXXX so splatnosťou XX.XX.XXXX na sumu XXX,XX EUR.

4. Celková dlžná suma predstavuje sumu 908,65 EUR a žalobca z uvedeného dôvodu žiadal súd, aby jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. Žalobca ku svojej žalobe priložil listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a to zmluvu o poskytovaní verejných služieb zo dňa 05.08.2016, dodatok k zmluve o poskytovaní verejných služieb zo dňa 05.08.2016 a 09.05.2017, všeobecné obchodné podmienky a vyššie uvedené faktúry.

6. Na základe skutočností tvrdených žalobcom v jeho žalobe Okresný súd Trnava vydal platobný rozkaz, č.k.: 22Csp/6/2025-49 zo dňa 24. apríla 2025, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel (ďalej len: „platobný rozkaz“). Nakoľko sa však platobný rozkaz nepodarilo žalovanému doručiť do vlastných rúk, Okresný súd Trnava sp. zn.: 22Csp/6/2025-49 zo dňa 28. októbra 2025 vyššie uvedený platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil a vyzval žalovaného, aby sa v určenej lehote písomne vyjadril k žalobe žalobcu.

7. Žalovaný sa v určenej lehote písomne k žalobe žalobcu nevyjadril, skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel a nenavrhol súdu žiadne dôkazy na preukázanie jeho prípadných tvrdení.

8. Podľa § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len: „Civilný sporový poriadok“): „v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“

9. Podľa 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.“

10. Podľa § 204 Civilného sporového poriadku: „dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli proti stranou spochybnené.“

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie prostredníctvom vyššie citovaných listinných dôkazov postupom podľa § 204 Civilného sporového poriadku, ktoré boli do konania predložené žalobcom. Súd si z vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový stav: Medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 05.08.2016 uzavretá zmluva o poskytovaní verejných služieb na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá a aktivovaná SIM karta s prideleným telefónnym číslom a v ktorej si žalovaný dojednal poskytovanie tam uvedených služieb. Medzi žalobcom a žalovaným bol dňa 09.05.2017 uzavretý dodatok k zmluve, v ktorom si žalovaný dojednal nájom koncových zariadení Magio Box bez HDD pre koncové zariadenie platného v čase uzavretia dodatku. Medzi žalobcom a žalovaným bol dňa 17.03.2022 uzavretý dodatok k zmluve, v ktorom si žalovaný dojednal poskytovanie balíka služieb Magio Televízia XL, OptiKNET MAX s dobou viazanosti 24 mesiacov za zmluvne dohodnutý mesačný poplatok počas 1. až 24. mesiaca v sume 46,19 Eur s DPH mesačne so zľavou „Balíčková zľava“ počas 1. až 24. mesiaca v sume 9,01 Eur s DPH mesačne, pokračovanie nájmu dvoch kusov koncových zariadení Magio Box bez HDD na dobu neurčitú za nájomné v sume 1,94 Eur s DPH mesačne a pokračovanie

nájmu koncového zariadenia HAG/ONT na dobu neurčitú za nájomné v sume 0,00 Eur s DPH mesačne podľa cenníka pre koncové zariadenia platného v čase uzavretia dodatku. V rámci programu služby Magio Televízia XL si žalovaný dojednal poskytovanie doplnkovej služby Spustenie od začiatku a archív Premium s dobou viazanosti 24 mesiacov za zľavnený mesačný poplatok počas doby viazanosti v sume 3,99 Eur s DPH mesačne a kúpu koncového zariadenia Philips 55PUS7906/12 AG na splátky za zľavnenú kúpnu cenu v sume 441 Eur s DPH rozdelenú na akontáciu v sume 9 Eur s DPH a 24 mesačných splátok v sume 18 Eur s DPH mesačne so zľavou v sume 328 Eur s DPH z plnej kúpnej ceny v sume 769 Eur s DPH (ďalej len „Dodatok č. 2“). Žalobca sa v zmluve a v dodatku zaviazal riadne a včas dodávať žalovanému dojednané služby. Žalovaný sa v zmluve a v dodatku zaviazal riadne a včas platiť cenu za poskytnuté služby. Žalobca riadne a včas dodával žalovanému dojednané služby podľa zmluvy a dodatku. Za poskytnuté služby žalobca vystavil nasledovné nižšie uvedené faktúry, ktoré žalovaný do dnešného dňa neuhradil. Za poskytnuté služby žalobca vystavil nasledovné nižšie uvedené faktúry, ktoré žalovaný do dnešného dňa neuhradil. Celková dlžná suma predstavuje sumu 908,65 EUR. Uvedené mal súd za preukázané doložením vystavených faktúr a skutočnosťou, že skutkové tvrdenia žalobcu žalovaný v priebehu civilného sporového konania nepoprel.

12. Podľa § 491 Občianskeho zákonníka platí, že: „záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikáť aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv.“

13. Podľa § 51 Občianskeho zákonníka platí, že: „účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.“

14. Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. zákon o elektronických komunikáciách v znení predpisov ku dňu platnosti a účinnosti zmluvy o poskytovaní verejných služieb (ďalej len: „zákon o elektronických komunikáciách“) platí, že: „zmluvou o poskytovaní verejných služieb sa podnik zaväzuje účastníkovi zriadiť potrebné pripojenie k verejnej sieti alebo poskytovať príslušné služby. Podnik môže vydať všeobecné podmienky a cenník, ktoré sú súčasťou zmluvy. Zmluva o poskytovaní verejných služieb je písomná; to neplatí pre predplatené služby, poskytovanie služieb prostredníctvom verejných telefónnych automatov a iných verejných prístupových bodov. Písomnú zmluvu o poskytovaní verejných služieb je možné meniť aj inou ako písomnou formou, ak sa na tom zmluvné strany dohodnú; to neplatí pre záväzky účastníka, ktoré podľa Občianskeho zákonníka možno dojednať len v písomnej forme.“

15. Podľa § 409 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len: „Obchodný zákonník“) platí, že: „kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu huteľnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu.“

16. Podľa § 290 Civilného sporového poriadku platí, že: „spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

17. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len: „Občiansky zákonník“) platí, že: „spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu (pozn. súdu: právny režim), ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.“

18. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že: „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“

19. Podľa § 588 Občianskeho zákonníka platí, že: „z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.“

20. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že: „dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ

právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.“

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len: „Nariadenie vlády“): „výška úrokov z omeškania je opäť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

23. Podľa 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku: „lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

24. Súd spor medzi žalobcom a žalovaným posúdil právne tak, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o poskytovaní verejných služieb podľa § 44 a nasl. zákona o elektronických komunikáciách. Dodatok č. 1 a 2 k zmluve súd posúdil ako kúpnu zmluvu v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nakoľko právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským právnym vzťahom, súd v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka prednostne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka pred normami obchodného práva. Žalobca v pozícii predávajúceho si riadne splnil svoje zmluvné a zákonné povinnosti v súlade so zmluvou o poskytovaní verejných služieb, za čo žalovanému vystavil vyššie uvedené faktúry so stanovenou lehotou splatnosti. Nakoľko žalovaný tieto faktúry riadne a včas nezaplatil, žalobcovi vznikol zákonný a zmluvný nárok na ich uplatnenie voči žalovanému. Žalobca si od žalovaného neuplatňuje rôzne sankčné poplatky alebo pokuty, ktoré nesúvisia s priamo poskytovanými službami žalovanému ako spotrebiteľovi a ktoré si žalobca uplatňoval vo vystavených faktúrach voči žalovanému.

25. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: I. ÚS 24/2019 zo dňa 09. júna 2020 platí, že: „civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo.“

26. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22.09.2010 platí, že: „okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.“

27. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa z 24.02.2010 vyplýva, že: „základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je § 120 ods. 1 prvá veta

Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti článok 8 v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku), podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Toto ustanovenie ustanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov.“

28. Subjektívne dôkazné bremeno určuje, ktorá procesná strana si má aktívne počínať pri preukázaní určitej skutočnosti (znaku skutkovej podstaty normy práva), t. j. kto má navrhnúť dôkaz na jej preukázanie. Preto je toto bremeno označované i ako bremeno vedenia dôkazu. Rozdelenie bremena vedenia dôkazu medzi sporové strany zásadne vyplýva z pravidiel delenia objektívneho dôkazného bremena (pozri Štajgr, F. Dôkazné bremeno v civilnom súdnom spore. Praha: Knihovna sborníku věd právních a státních, 1931, s. 89). Je totiž zřejmé, že navrhovať dôkazy má ten, kto je ohrozený stratou sporu v prípade, že rozhodujúca skutočnosť nebude preukázaná. Subjektívne bremeno tvrdenia vyjadruje, aké skutkové tvrdenie musí jedna alebo druhá sporová strana uviesť, aby v spore uspela. Ktorá strana má určité skutočnosti tvrdiť, aby odvrátila nepriaznivý následok, vyplýva z objektívneho dôkazného bremena. Subjektívne bremeno tvrdenia nesie strana, ktorá je zaťažená objektívnym dôkazným bremenom. Aké konkrétne skutkové prednesy má jedna alebo druhá strana urobiť, vyplýva z pravidiel o delení objektívneho dôkazného bremena. Určité skutočnosti nie sú pre tú ktorú stranu priaznivé len preto, že ich strana tvrdí, ale preto, že s nimi spája priaznivý následok norma práva. Z toho je nepochybné, že rozdelenie dôkazného bremena nie je určené tvrdením strán, ale naopak z toho, ako je medzi strany rozdelené objektívne dôkazné bremeno, možno zároveň identifikovať, aký skutkový prednes má strana sporu urobiť.

29. Súd konštatuje, že v priebehu civilného sporového konania žalovaný zostal pasívny. K žalobe žalobcu sa písomne nevyjadril, skutkové tvrdenia žalobcu v jeho žalobe nepoprel a neuviedol súdu žiadne skutočnosti a nenavrhol súdu žiadne dôkazy, ktoré čo by len čiastočne oslabovali alebo vylučovali uplatnený nárok žalobcu v tomto súdnom spore. Na základe tejto skutočnosti v spojení s vyššie citovanou judikatúrou najvyšších súdnych autorít ohľadom dôkazného bremena a bremena tvrdenia súd konštatuje, že žalobca si v tomto civilnom sporovom konaní náležite splnil bremeno tvrdenia a na to nadväzujúce dôkazné bremeno ohľadom uplatnenia svojho nároku. Žalovaný v civilnom sporovom konaní si nesplnil bremeno tvrdenia takých skutočností, ktoré by čo i len čiastočne oslabovali alebo vylučovali uplatnený nárok žalobcu v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu súd všetky skutočnosti uvedené v žalobe žalobcu považoval za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

30. Nakoľko sa žalovaný sa dostal s úhradou svojho dlhu do omeškania, žalobca si v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnil zákonné úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po vzniku omeškania dlžníka s platením svojho dlhu, pričom ich výška 7,00 % ročne bola žalobcom správne určená v súlade s § 3 Nariadenia vlády. Je tomu tak preto, pretože v čase začiatku omeškania dlžníka s platením svojho peňažného záväzku bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 2,00 %,

ktorá sa v zmysle § 3 Nariadenia vlády zvyšuje celkovo o päť percentuálnych bodov (2,00 % + 5,00% = 7,00 % úrok z omeškania).

31. Súd v tomto prípade uložil žalovanému povinnosť zaplatiť vyššie uvedenú sumu s príslušenstvom do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

32. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a po podrobnej právnej analýze súd dospel k právnemu záveru, že žalobe žalobcu je potrebné vyhovieť a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku. Následne sa súd zamerl na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania.

33. Podľa § 251 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.“

34. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku: „súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

35. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku platí, že: „o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

36. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku platí, že: „o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

37. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v zmysle zásady pomeru úspechu vo veci uvedenej v § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že ich náhradu priznal žalobcovi v rozsahu 100,00 % voči žalovanému, pretože žalobca mal vo veci úspech v plnom rozsahu, nakoľko súd vo výroku č. I. tohto rozsudku vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu. V predmetnom spore mal žalobca hrubý úspech 100,00 % a hrubý úspech žalovaného bol 0,00 %, z čoho jednoznačne vyplýva konečný čistý úspech žalobcu 100,00 % ($100,00 \% - 0,00 \% = 100,00 \%$). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100,00 %, o čom konajúci súd rozhodol vo výroku II. tohto rozsudku.

38. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 a § 357 písm. m) Civilného sporového poriadku).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa § 48 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.